

затича презъ полето, заскача презъ ливадитѣ, заудря съ пръчка тревитѣ, цвѣтията, зачупи ги.

И съ викане и премѣтане презъ глава мина полето, стигна до горичката... А тамъ, край горичката Ганчо видѣ кошери съ пчели... Бръмчатъ си пчелитѣ кротко, хвърчатъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ, бератъ си сладъкъ медъ и никого не закачатъ.

Усмихна се нашъ Ганчо и заговори:

— Ахъ, вие, пчелици, ахъ, вие зли мушици!... Казвали сж ми много пжти, че не обичате децата. Я да ви видя сега какво можете да ми сторите. Не се боя отъ васъ, малки мушички. Искате ли да се погонимъ?... Азъ бѣгамъ по-бързо отъ котка и вие не можете да ме стигнете... Я да ви видя!...

И започна Луданчо да бърка съ пръчка въ вратичката на кошера... Изхвъркнаха пчелитѣ, хвърлиха се върху него, зажилиха го. А той побегна и зарева страшно:

— Ай! Ой!.. Ай! Ой!.. Мамо!... Татко!... На помощ!... Умирамъ!

Бѣга Луданчо, а надъ него се виятъ цѣлъ рой пчели, жилиятъ го, гонятъ го, завиратъ се въ косата му, хапятъ го по лицето, по ржцетѣ, по краката!.. Луданчо бѣга, а пчелитѣ го гонятъ и го жилиятъ и жилиятъ...

Премалѣлъ отъ болки и страхъ, Луданчо падна въ ливадата, зарови глава въ тревата... А пчелитѣ се струпаха отгоре му още по-разярени, още по-страшни...

Пчеларьтъ видѣ всичко, грабна бързо лѣйката пълна съ вода, затича, залѣ Луданча съ водата, окжпа го цѣлъ, но го отърва отъ пчелитѣ...

Отърва го, ама какъвъ бѣше сега Луданчо? Цѣлъ

